ရန်ကုန်ပရိုတက်စတင့်ပြန်လည်ပြုပြင်သောအသင်းတော်

Yangon Protestant Reformed Church

တနင်္ဂနွေစာစောင်

နေ့စွဲ – ၉. ၅. ၁၀

သဘာဝတရားအတွင်းရှိနေသောဘုရားသခင့်လက်ရေးမှုများ

(God's Handwriting In Nature, Rev. Herman Hoeksema)

ဘုရားသခင်သည် ဤလောကကို ဖန်ဆင်းသည့်အခါ၊ သူသည် မိမိအကြောင်းကို မိမိလက်ချောင်းများဖြင့် ရေးသလို၊ ဖန်ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဖန်ဆင်းခံသတ္တဝါတိုင်းသည်၊ အမြင့်ဆုံးသောသူ၏ ဉာဏ်ပညာနှင့် လှပတော်မူခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ထံ ကြေညာရန် ထပ်၍ထပ်၍ ပေါင်းထည့်နေသော နိမိတ်ပုံစကားလုံးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ယုံကြည်သူတို့နှလုံးသားများထဲသို့ သွန်းလောင်းနေသော သဘာဝတရားထဲမှ ဘုရားသခင့်လက်တော်က ရေးသားသည့် အံ့ဩစရာ စကားလုံးများကို ပြည့်စုံအောင်ဖော်ပြရန် ကြိုးစားမှုအလုံးစုံသည်အောင်မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုကြွယ်ဝလှသော ပြည့်စုံလှပမှုကို အနည်းငယ်လောက် သိနိုင်ဖို့ ဥပမာတချို့ကို တင်ပြပါမည်။ ဖန်ဆင်းခြင်းတခုလုံးက ခန်းနားလှသည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သော "ဆန့်ကျင်တိုက်လှန်ခြင်း"(Antithesis)ဆိုသည်ကို ပြောပြနေကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲ၌ မေးခွန်းထုတ်စရာ မလိုအပ်လှပါ။ ထို "ဆန့်ကျင်တိုက်လှန်ခြင်း"သည် ဘုရားသခင့်အကြံအစည်တော်၏ အခြေခံအကျဆုံး အချက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆန့်ကျင်နေခြင်းသဘောတရားကို မြင့်မားလှသော တောင်တန်းကြီးများ၊ မောက်မာလှစွာ ကောင်းကင်ထက်သို့ ထိုးထွက် နေကြပုံနှင့် ၎င်းတို့၏ အောက်ခြေတွင် နှိမ့်ချလှစွာ တည်ရှိနေသော လျှိုမြောင်ချိုင့်ဝှမ်းများကြားတွင် တွေ့နေရပါသည်။ ပင်လယ်နှင့် ခြောက်သွေ့သောကုန်းမြေတို့တွင်လည်း တွေ့ရပါသည်။ ရှိုင်းစိုင်းပြင်းထန်လှသော မုန်တိုင်းနှင့် အေးမြသော လေပြေလေညှင်းကလေး တို့ကြားတွင်လဲ ဆန့်ကျင်နေမှုကို မြင်နိုင်ပါသည်။ နှင်းဆီပန်းနှင့်ဆူးပင်ကြားတွင်လဲ တွေ့ရပါသည်။ ထိုအရာတို့ထက် ပို၍ပီပြင်စွာ အလင်းနှင့်မှောင်မိုက်ကြားတွင် တွေ့နေရပါသည်။ အလင်းသည် ဘုရားသခင့်အလင်း၊ ထာဝရအလင်း၊ကောင်းကင်နှင့်ဆိုင်သောအလင်းကို ပုံဆောင်ပါသည်။ မှောင်မိုက်က အပြစ်၊ သေခြင်းနှင့် ငရဲ တို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်ခြင်းကို ပုံဆောင်နေပါသည်။ ညနေတိုင်း နေဝင်သွားခြင်းက အပြစ်၏အရိပ်၊ သေခြင်း၏အရိပ်တို့သည် ဧဒင်ဥယာဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ ပထမဆုံးမိဘများ အပြစ်ထဲ ကျဆုံးသွားကြချိန်မှစ၍၊ ကျွန်တော်တို့ကို လွှမ်းမိုးနေပါသည် ဆိုသည်ကို သတိရစေပါသည်။ ညအခါထွက်လာသော ငွေရောင်လဝန်းက၊ ဖြောင့်မတ်ခြင်းနေမင်းသည် ရှိနေပါသေးကြောင်း၊ အချိန်တန်သောအခါ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါအသစ်နှင့် တခါ ပြန်ပေါ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်းကို သတိရစေပါသည်။ မနက်ခင်းမိုးလင်းစအချိန်တိုင်းက တနေ့သောအခါ၊ ထာဝရနံက်ခင်းသည် ရောက်လာလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ ညအမှောင်ဆိုသည်မျိုး ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါဟူသည့် စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ဘုရားသခင့်သားသမီးတို့၏ နှလုံးသားများထဲသို့ သွန်းလောင်းပေးပါသည်။ ကျမ်းစာအရ ကောင်းကင်ထက်ရှိနေမင်းသည် ကြီးမြတ်သောဖြောင့်မတ်ခြင်းနေမင်းကို သတိရစေကြောင်း၊ များပြားလှသော ကြယ်များက ဘုရားသခင့်ပလ္လင်တော်အနား ထာဝရချည်းကပ်ကြသည့် ဘုန်းတော်ခံစားကြရသည့် ဘုရားသခင့်သားသမီးများကို သတိရစေကြောင်းတို့ကို ထပ်ပြောပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။ မြေကြီးပေါ်တွင် အသက်ရှင်သမျှသော သတ္တဝါများကို လေ့လာကြည့်ပါက ထိုသို့သောအမှန်တရားမျိုးကို နေရာတိုင်းတွင် တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ခြသေ့်သည် သူ၏ကျိန်ခြင်းခံရသော အခြေအနေ၌(အာဒံကျဆုံးသွား၍ ဖန်ဆင်းခြင်းတခုလုံး ဘုရားသခင်၏ ကျိန်ခြင်းအောက် ရောက်သွားခြင်းကို ရည်ညွှန်း)၊ မည်သည့်အကောင်ကို ကိုက်ဖြတ်စားသောက်ရမည်နည်းဟု ရှာဖွေနေတတ်သော သတ္တဝါတကောင်ဖြစ်သော်လည်း၊ သူသည် ဘုရားသခင်၏ ဖန်ဆင်းခံတပါးအနေနှင့်မူ၊ ဘုရင်နှင့်တူသော သူ၏သဘာဝအရ၊ ယုဒအမျိုးခြသေ့်(သခင်ယေရှု)၏အောင်မြင်ခြင်းကို ပုံဆောင်နေသူဖြစ်ပါသည်။ သိုးသငယ်သည် ဘုရားသခင်၏ဘာသာစကားအရ ဤလောက၏

အပြစ်ကိုဆောင် ယူသွားမည့် သိုးသငယ်(သခင်ယေရှု)ကို ပုံဆောင်နေပါသည်။ ထိုသို့သော စကားလုံးများဖြင့် ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်ထဲ၌ တိရိစ္ဆာန်အားလုံးအတွက် အနက်ဖွင့်ပြထားကြောင်း တွေ့နိုင်ပါသည်။ ကျားသစ်၊ ဝက် ဝံ၊ နွားသငယ်၊ နွား၊ လင်းယုန်၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ စာကလေး... အားလုံးက သူတို့ကိုယ်ပိုင်စကားလုံးများ ဖြင့် ပြောနေကြပါသည်။ ထိုသို့ပင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သစ်ပင်များ၊ ပန်းပင်များ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များ အားလုံး ကလဲ မိမိတို့စကားလုံးများဖြင့် ဘုရားသခင်၏အကြောင်းကို ပြောပြနေပါသည်။ စပျစ်နွယ်၏ သဘာဝသည် စစ်မှန်သောစပျစ်နွယ်ပင်၏ အရိပ်သင်္ကေတသာဖြစ်ပါသည်။ စပျစ်ပင်နှင့်၄င်း၏ အကိုင်းအခက်များက အ သင်းတော် မိမိ၏ဦးခေါင်း(ခရစ်တော်)နှင့်ဆက်နွယ်နေမှုကို ပုံဆောင်နေပါသည်။ သံလွင်ပင်ကြီးက ဘုရားသ ခင့် သားသမီးများ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိနေစဉ်အချိန်ကို ပုံဆောင်နေပါသည်။ အချို့သောအကိုင်းအခက်များ ကို ဖြတ်တောက်ပစ်ကာ၊ အချို့သောအကိုင်းအခက်များကို ဘုရားသခင်၏အလိုတော်နှင့် အကြံအစည်တော် အတိုင်း ထည့်သွင်းစိုက်ပျိုးလျှက် ရှိနေပါသည်။ ထန်းပင်များနှင့် လက်ဘနွန်တောင်တန်းပေါ်မှ ဆီဒါပင်များ က ဖြောင့်မတ်ခြင်းကို ပုံဆောင်ကြပါသည်။ မုန်ညင်းပင်က ဘုရားသခင့်နိုင်ငံတော်၏ အံ့သြဖွယ်ကြီးထွားမှု ကို ဖေါ်ပြနေပါသည်။ မျိုးစေ့တခု မြေကြီးပေါ်သို့ကျခြင်း၊ ထိုမှအညှောင့်ထွက်လာခြင်း၊ ကြီးပြင်းလာခြင်း၊ အသီးသီးလာခြင်းတို့ကိုယ်၌က ဘုရားသခင့်လူများ၏ နှလုံးသားများထဲတွင် အံ့သြဖွယ်လုပ်ဆောင်ပေးမှုဖြင့် ပြောင်းလဲခြင်းကို ပြုလုပ်ပေးသော ဘုရားသခင့် ကျေးဇူးတော်၏ အလုပ်ကို ပြောနေပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် ထာဝရဖြစ်သော မပျက်ဆီးနိုင်သော ဘုရားသခင်၏ ထာဝရနှုတ်ကပတ်တော်အားဖြင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချိုင့်ဝှမ်းထဲရှိ ကြာပွင့်များ၊ ရှယ်ရွန်နှင်းဆီပန်းများ၊ ဆူးပင် ပေါင်းပင်များ၊ ဂျုံပင်နှင့် ဂျုံစပါးအတုပင်များ အားလုံးက သဘာဝတရားထဲရှိ ပြည့်စုံသောဘုရားသခင့်စကားတော်ကို ပြောပြနေကြပါ သည်။

လူတယောက်၏အသက်တာလဲ ထိုသို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပုံဆောင်ချက်များနှင့်ပြည့်နေပါသည်။ ထိုအချက်ရှင်းလင်းရန် ယောကျ်ားနှင့်မိန်းမကြားဆက်ဆံရေးကို ကျွန်တော်ပြောပြလျှင် လုံလောက်နေပြီဖြစ်သည်၊ ထိုဆက်နွယ်မှုကို ရှင်ပေါလုနှင့် ဓမ္မဟောင်းကာလမှ ပရောဖက်များက နက်နဲလှသောအရာဖြစ်သည်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သခင်ခရစ်တော်နှင့်အသင်းတော်၏ ထာဝရကာလမှ ဆက်နွယ်မှု၊ ဘုရားသခင်နှင့်သူ၏လူတို့ကြားဆက်နွယ်မှု၏ အရိပ်သင်္ကေတန်ဖြစ်ပါသည်။ အခြားဆက်နွယ်မှုများဖြစ်သည့် ဖခင်နှင့် သားအကြား၊ မိခင်နှင့်ကလေးအကြား ဆက်နွယ်မှုများကို ထပ်ပြောစရာပင်မလိုတော့ပါ။

ဖန်ဆင်းခြင်းထဲမှ အရောင်များကိုလည်း ကြည့်လျှင် ထိုသို့ အရိပ်သင်္ကေတန်များဖြစ်ကြသည်ဆိုသည်ကို တွေ့ရပြန်ပါမည်။ အဖြူရောင်သည် ထာဝရသန့်ရှင်းခြင်း၊ ယေရှုရှုလင်မြို့သစ်၏အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်သည်ကို မည်သူ မေ့လျှော့နိုင်မည်နည်း။ အပြာရောင်သည် ဘုရားသခင်၏ ထာဝရသစ္စာရှိခြင်းကို ပြောပြနေသောအရောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ် ကောင်းကင်တွင်ဖြန့်ကျက်လျှက် သက်သေခံသဖွယ် ရှိနေပါသည်။ အနက်ရောင်သည် ညအရောင်၊ အပြစ်နှင့်သေခြင်း၏အရောင် ဖြစ်ပါသည်။ အနီရောင်သည် ဘုရားသခင်၏အမျက်ဒေါသကို ဖေါ်ပြနေပါသည်။ သွေး၏အရောင်၊ ပျက်သုန်းခြင်း၏အရောင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

နံပတ်တို့၏ အံ့သြစရာနက်နဲမှုသည်လည်း ခြားနားလှပါသည်မဟုတ်ပါလား? (၃)သည် ဘုရားသခင် ၏နံပတ်ဖြစ်သည်။ (၄)သည် ကမ္ဘာကြီး၏နံပတ်ဖြစ်သည်။ (၇)သည် ပဋိညာဉ်၏ပြည့်စုံခြင်း၊ နိုင်ငံတော်၏ ပြည့်စုံခြင်း နံပတ်ဖြစ်ပါသည်။ (၁၀)သည် အလိုတော်နှင့်အကြံအစည်တော်၏ နံပတ်ဖြစ်သည်။ (၁၂)သည် မြေကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိနေမည့် ဘုရားသခင့်လူများ၏နံပတ် အမြဲဖြစ်နေပါသည်။ ထိုနံပတ်များကို ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် တွေ့နေရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကြယ်များပြည့်နေသောကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဘုရား သခင်သည် (၃)၊ (၄)၊ (၇) စသည့်နံပတ်များနှင့်အတူ ကြယ်များမှတဆင့် သူ့အကြောင်းကို ပြောပြရန် ရည် ရွယ်နေကြောင်းကို သတိမပြုမိဘဲ၊ မယုံကြည်ဘဲ လစ်လျူရှုနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ တပတ်တွင် (၆)ရက်အပေါင်း တရက် အမြဲတမ်းရှိပါသည်။ အရောင်ခုနှစ်မျိုးရှိနေပါသည်။ သံစဉ်တွင်လဲ ခုနှစ်ချက်၊ တအုပ်စုတွင် (၃)၊ နောက်တအုပ်စုတွင်(၄)အဖြစ်ရှိပါသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာရှိပါသည်။ ရာသီဥတု လေးခုရှိသည်။ သင်သည် (၁၀)ဆိုသော နံပတ်ကို

အမြဲသယ်ဆောင်ထားသည်ကို သတိရပါသလား? ခြေချောင်းလက်ချောင်းများဖြစ် သည်။ ထို ဥပမာများကို ဆက်ပြောလျှင် ပို၍သာ များလာပါမည်။ ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းသော ဘုရားသခင်၏ ဉာဏ်ပညာတော်သည် ထူးခြားလှပါသည်၊ ထို့ကြောင့် မြေကြီးပေါ်မှအရာများသည် ကောင်း ကင်ဘုံ၏ နိမိတ်သင်္ကေတများ ဖြစ်နေကြပါသည်။ သဘာဝတရားသည်၊ ဝိညာဉ်ရေးရာတရားများ၏ အရိပ်သ ကေင်္တ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့အပြင် သဘာဝတရားအတွင်း ဘုရားသခင်ဖွင့်ပြသော အမှန်တရားများက သခင် ယေရှုခရစ်တော် ဒုတိယအကြိမ်ကြွလာချိန် အရာခပ်သိမ်း အဆုံးသတ်ဖြစ်လာမည်များကို ပြည့်နှက်နေကြပါ သည်။

မယုံကြည်သူများသည် ခရစ်ယာန်တို့၏ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် နေထိုင်နေကြပါသည်။ တကယ်တမ်းပြောရ လျှင် သူတို့ကို သဘာဝအလင်းတရားနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ သခင်ယေရှုခရစ်တော်၏ ဧဝံဂေလိတရားတို့က ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏အပြစ်သည် ကြီးလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် မယုံကြည် သူတယောက်သည် သူ့ထံသို့ ရှင်းလင်းစွာ ဖွင့်ပြပေါ်ပြနေတော်မူသော သူ၏အလိုတော်ကို လုံးဝမလုပ်ချင် ကြောင်း ပြနေသူဖြစ်သည်။ ဝိညာဉ်တော်၏အလင်းကိုလဲ ပိုင်ဆိုင်သူမဟုတ်ပါ။ သူသည် ပို၍ကြီးမားသော ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးအနေနှင့်၊ ဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်ရေးရာသားသမီး ရှိနေပါသည်။ သူ၏မျက်လုံးများကို ကျေးဇူးတော်၏အလင်းက ရှင်းလင်စွာမြင်စေပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ဝိညာဉ်ရေးရာများကို တွေ့နိုင်ပါသည်၊ သူ သွားရာလမ်းတလျှောက်တွင် နှုတ်ကပတ်တော်အလင်းသည် တောက်ပစွာလင်းနေပါသည်၊ ထိုသို့ဖြင့် သူသည် ထိုလမ်းတော်သို့ သွားလာပါသည်။ သူ့အတွက် အရာခပ်သိမ်းသည် ခရစ်တော်အားဖြင့် ဘုရားသခင့်အရာ များချည်း ဖြစ်နေပါသည်။ သူသည် ခိုင်မာသောအုတ်မြစ် အများရှိသော မြို့ကိုသာ မျှော်လင့်ပါသည်၊ ဘုရား သခင့် ပဋိညာဉ် ပြည့်စုံစွာ အကောင်အထည်ပေါ်လာခြင်းကိုသာ မျှော်လင့်ပါသည်။ ထိုပြည့်စုံချိန်ကို သူ့ထံ သို့ ကျမ်းစာထဲမှ ဘုရားသခင့်နှုတ်ကပတ်တော်က ပြောပြနေပါသည်။ ထိုနှုတ်ကပတ်တော်မှပေးသောအ လင်းနှင့် ယုံကြည်သူသည် သဘာဝတရားထဲတွင်ရှိသော ဘုရားသခင်၏လက်ရေးစီသို့ သွားပါသည်၊ ထိုသ ဘာဝတရားကလည်း တူညီသောစကားသံဖြင့် ဘုရားသခင့်အကြောင်းကို ပြောပြနေကြောင်း သွားတွေ့ပါ သည်။ အားလုံးက သူ၏ကယ်တင်ခြင်းအကြောင်းကို ညွှန်ပြနေကြပါသည်။ အားလုံးက ကောင်းကင်ဘုံနှင့် ဆိုင်သောမြို့တော်(Heavenly City)ကို ညွှန်ပြနေကြပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကို တွေမြင်သဖြင့် ၄င်း၊ ဘုရားသခင့်လက်တော်မှရေးသာအရာများ၏ ဝိညာဉ်ရေးရာအကြောင်းအရာများကို နားလည်နေသ ဖြင့်၄င်း သူ၏ယုံကြည်ခြင်းသည် ခွန်အားတိုးလာပါသည်၊ ထိုအရာများက သူ့ကို မျှော်လင့်ခြင်းနှင့်ပြည့်စေပါ သည်၊ ဤလောကနှင့်ပတ်သက်သည့်အရာများကိုသာ ရှာဖွေနေခြင်းမှ ပို၍ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်လာနိုင်ပါ သည်။ ထိုလောကထဲရှိအရာများသည် အရိပ်များသာဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအရိပ်များသည် မကြာပါ ပျောက်သွား ကြမည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ကောင်းကင်ဘုံနှင့်ဆိုင်သောမြို့တော်၏ ထာဝရအရှိတရားများကို နေရာပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း သိလာပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ညမရှိပါ၊ သို့သော် ပြည့်စုံခြင်းနှင့် ထာဝရလင်းနေခြင်းသာ ရှိပါ တော့မည်။ ထိုအလင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အလင်းကို ထာဝရမြင်ရကြတော့မည် ဖြစ်သတည်း။

++++++++++++++++++++++++++++++

သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော် – သူ၏နေရာတိုင်းရှိနေမှု၊ သူ၏တန်ခိုး၊ အသီးအပွင့်များ

(The Holy Spirit: His Presence, Power and Fruits, Rev. Gise Van Baren)

ဤဆောင်းပါး၏ရည်ရွယ်ချက်သည် အပြုသဘောဆောင်ပါသည်။ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်သည် သခင်ခရစ်တော်၏အသင်းတော်တွင် မည်သည်များကို လုပ်တော်မူသနည်းဆိုသော အတွေးအချို့ကို တင်ပြ ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အသင်းတော်ထဲသို့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဝင်ရောက်လာနေသော ဝိညာဉ်ရေး ရာအစွန်းရောက်ဂိုဏ်များ (ပဲန်တီကော်စတယ်လ်များ = Pentecostal)ကို သတိပြုမိပါသည်။ ထိုသူများသည် ကျမ်းစားနှင့်မကိုက်ညီယုံသာမက၊ လူအများကို လမ်းမှားရောက်စေသူများဟု ရှုတ်ချ၊ တိုက်လှန်ရပါမည်။

တချိန်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အပြုသဘောဆန်ရပါမည်။ ထိုသူတို့၏ ဝိညာဉ်တော်အပေါ်အမြင်သည် မှားပါသည်ဟုပြောယုံ မလုံလောက်ပါ၊ ကျမ်းစာက ဝိညာဉ်တော်၏အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့သင်ပေးသနည်းဆိုသည်ကို ရှင်းလင်းစွာ ပြောပြရပါမည်။ ထိုအချက်သည် ဤဆောင်းပါး၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။

၁။ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်၏သဘာသဘာဝ (The Character of the Holy Spirit)

ဤဆောင်းပါးဖြင် ဝိညာဉ်တော်နှင့်ပတ်သက်သမျှကို ကုန်စင်အောင် မရေးသားနိုင်ပါ။ ကျမ်းစာက ဝိညာဉ်တော်ကို သခင်ခရစ်တော်၏ ဝိညာဉ်တော် (သို့) သားတော်၏ဝိညာဉ်တော်ဟုသင်ပေးပါသည်။ အံ့သြစရာကောင်းလှသည်မှာ ကျမ်းစာက ဝိညာဉ်တော်ဟု တခါတရံပေါ်ပြသော်လည်း၊ ဝိညာဉ်တော်၏အလုပ်ကို အကြယ်တဝင့် တင်ပြမထားခြင်းဖြစ်သည်။ သခင်ခရစ်တော်၏အလုပ်များကို ခရစ်ဝင်ကျမ်းများဖြင့် အကြယ်တဝင့် တင်ပြသလိုမျိုး မရှိပါ။ တချို့သော ကျမ်းပိုဒ်များက အတော်ပင်အသေးစိတ် သင်ပေးသည်တော့ရှိပါသည်၊ ဥပမာ – ယော ၁၄၊ ရောမ ၈၊ ဂလာတိ ၃၊ ၅၊ ဖေက် ၄၊ ၅။ သို့သော် ထိုကျမ်းပိုဒ်များတွင်ပင် အများစုက ဝိညာဉ်တော်၏အကြောင်း တိုက်ရိုက်သင်မပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရီဖေါ့(မ်)ခံယူယုံကြည်ချက်များတွင်လည်း ထို့အတူပင် နည်းလှပါသည်။ ဟိုက်ဒဲလ်ဘာ့(ဂ်)အမေးအဖြေများတွင် သခင်ဘုရား၏နေ့ ၈၊ ၂၀၊ ဘဲလ်ဂျစ်ခံယူယုံကြည်ချက်တွင် စာပိုဒ် ၁၊ ၁၁၊ စသည့်နေရာများတွင်သာ ပါဝင်ကြပြီး၊ ပြောပြသည်မှာလည်း တိုတောင်းလှပါသည်။

ထိုနေရာများအားလုံးကိုကြည့်ပြန်လျှင်လည်း ဝိညာဉ်တော်အကြောင်းဆိုသည်ထက် သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော် အနေနှင့်သာ ဖွင့်ပြလျှက်ရှိကြောင်းတွေ့နိုင်ပါမည်။

သခင်ခရစ်တော်နှင့်ဝိညာဉ်တော်၏ဆက်နွယ်မှုကို ခရစ်တော် မြေကမ္ဘာပေါ်သွားလာစဉ်တွင် အထင်အရှားတွေ့ရပါသည်။ သခင်ခရစ်တော် ပဋိသန္ဓေယူခြင်းသည် ဝိညာဉ်တော်၏ လွှမ်းမိုးမှုဖြင့် ဖြစ်ပါသည် (လု ၁း၃၅)။ သခင်ယေရှုဗတ္တိဇံခံအပြီးတွင် ဝိညာဉ်တော်သည် ချိုးငှက်သဏ္ဍာန်ဖြင့် သခင်ယေရှုအပေါ်ဆင်းသက်ပါသည် (မဿဲ ၃း၁၆)။ နတ်ဆိုး၏ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်းခံရရန် သူ့ကို ဝိညာဉ်တော်က သဲကန္တာရထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည် (လုကာ၄း၁)။ သခင်ခရစ်တော်သည် သူ၏အမှုတော်ဆောင်ခြင်းတလျှောက်တွင် ဝိညာဉ်တော်၏ ခေါ်ဆောင်လမ်းညွှန်ခြင်းကို တောက်လျှောက် ခံရပါသည် (လုကာ ၄း၁၄)။ သခင်ယေရှုထံသို့ ဝိညာဉ်တော်ကို အကန့်အသတ်မဲ့ ပေးထားပါသည် (ယော ၃း၃၄)။ သခင်ခရစ်တော် ချီးမြှောက်ခံရချိန်တွင် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်၏ကတိတော်ကို ခံယူရရှိပါသည်၊ ၄င်းကို ပေတရုက ပင်တေကုတ္တေနေ့တွင် တွေ့ရသောအဖြစ်များအား ဆိုလိုကြောင်း ပြန်ရှင်းပြပါသည် (တမန် ၂း၃၃)

ထို့အပြင် သခင်ခရစ်တော်ကိုယ်တိုင်က သူ၏သွန်သင်ခြင်းများတွင်၄င်း၊ တမန်တော်များ၏ရေးသားခြင်းများကို လမ်းညွှန်ထိန်းသိမ်းသည့်အခါတွင်၄င်း ဝိညာဉ်တော်နှင့် သူ၏ဝိညာဉ်သည် တဦးတည်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြနေပါသည်။ ဝိညာဉ်တော်၏အလုပ်သည် ဘုရားသခင်ကို ခရစ်တော်အားဖြင့်ဖွင့်ပြရန်ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်၏အလုပ်ကို လက်တွေ့ဖေါ်ဆောင်ရန်၊ ဘုရားသခင့်နှုတ်ကပတ်တော်ရေးသားခြင်းကို လမ်းညွှန်ရန်၊ သခင်ယေရှုခရစ်တော်၏ အသင်းတော် တခုလုံးကို ကာကွယ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျမ်းစာက ဝိညာဉ်တော်ကို "သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်"ဟူ၍ ခေါ်သော်လည်း (ရောမ ၈း၁၈)၊ (သို့) "ဘုရားသခင်၏ဝိညာဉ်တော်"ဟု ခေါ်သော်လည်း (ရောမ ၁၅း၁၉)၊ အသင်းတော်ထဲတွင် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော် လုပ်ဆောင်သည့်အခါ၊ အမြဲတမ်း သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်အဖြစ်သာ လှုပ်ရှားတော်မူပါသည်။

ထိုအချက်သည် ပင်တေကုတ္တေနေ့ကထဲက ထင်ရှားပါသည်။ ပေတရုက ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ယောလအနာဂတ္တိကျမ်း ၂း၂၈–၂၉ ပြည့်စုံခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပရိတ်သတ်ကြီးကို သတိရစေပါသည်။ ဝိညာဉ်တော်ကိုသွန်းလောင်းခြင်းသည် ပရောဖက်ပြုချက်များ ပြည့်စုံခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထို အံ့သြစရာကောင်းသည့် ဝိညာဉ်တော်သွန်းလောင်းခြင်းအဖြစ်ကို ပေတရုက သခင်ခရစ်တော်၏ ဝေဒနာခံစားခြင်း၊ အသေခံခြင်း၊ သေခြင်းမှရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်း၊ ကောင်းကင်ဘုံသို့တက်ကြွခြင်း စသည်တို့မှနေ၍ ရှင်းပြသွားပါသည်။ ပေတရု ပြောပြချင်သည်မှာ ဝိညာဉ်တော်သည် သူ့ဘာသာသွန်းလောင်းသည်မဟုတ်ပါ၊ သခင်ခရစ်တော်က သွန်းလောင်းတော်မူခြင်းဖြစ်သည်၊ ၄င်းကို သင်တို့ ယခုမြင်လျှက်ကြားရကြပြီဟု ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်(တမန်

၂း၃၃)။ ထို့ကြောင့် ပင်တေကုတ္တေနေ့က ဝိညာဉ်တော်သွန်းလောင်းခြင်းကို ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သန့်ရှင်းသာဝိညာဉ်တော်သည် ဘုရားသခင့် သားသမီးတို့အပေါ် လက်ဆောင်ကဲ့သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်၊ သခင်ခရစ်တော်၏ လက်ဆောင်အနေနှင့်ဖြစ်သည် (တမန် ၂း၃၈)။

ထို့အပြင် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်က သခင်ခရစ်တော်အတွက် သက်သေခံပါသည်။ သူ၏သက်သေခံခြင်းသည် သူ့ကိုယ်သူအကြောင်း မဟုတ်ပါ၊ လူ့အသွေးအသားကိုယူဆောင်သော သားတော်ကို သက်သေခံခြင်းသာဖြစ်သည်။ သခင်ယေရှုက ဝိညာဉ်တော်ကို "အမှန်တရားဝိညာဉ်တော်"ဟုခေါ်ပါသည် (ယော ၁၄း၁၇)။ ဝိညာဉ်တော်က ဖေါ်ထုတ်ပေးသောအမှန်တရားသည်၊ သခင်ခရစ်တော်နှင့်ပတ်သက်သည့် အမှန်တရားဖြစ်သည်၊ ယော ၁၅း၂၆ "ခမည်းတော်ထံမှ ထွက်လာ၍ သမ္မာတရား(အမှန်တရား)နှင့်ပြည့်စုံသော ဝိညာဉ်တော်တည်းဟူသော ခမည်းတော်ထံမှ သင်တို့ဆီသို့ ငါစေလွှတ်လတံ့သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ(နှစ်သိမ့်ခြင်းကိုပေးသူ)သည် ရောက်လာသောအခါ၊ ငါ၏အကြောင်းကို သက်သေခံလိမ့်မည်။" ပို၍ တိကျရှင်းလင်းစွာ ယော ၁၆း၁၃–၁၅ တွင်ဖတ်နိုင်ပါသည်၊ "သမ္မာတရားနှင့်ပြည့်စုံသော(အမှန်တရား)ဝိညာဉ်တော် ရောက်လာသောအခါ၊ သမ္မာတရား(အမှန်တရား)ကို သင်တို့အား အကြွင်းမဲ့သွန်သင်ပြသလိမ့်မည်၊ ထိုဝိညာဉ်တော်သည် ကိုယ်အလိုအလျှောက်(ကိုယ့်အကြောင်းကို) ဟောပြောမည်မဟုတ်၊ ကြားသမျှတို့ကို ဟောပြောလိမ့်မည်၊ နောင်လာလတံ့သောအရာတို့ကိုလည်း သင်တို့အား ဖေါ်ပြလိမ့်မည်၊ ထိုသူသည် ငါ၏ဘုန်းကို ထင်ရှားစေလိမ့်မည်၊ အကြောင်းမူကား၊ ငါနှင့်စပ်ဆိုင်သောအရာကို ယူ၍(လက်ခံရရှိ၍)၊ သင်တို့အား ဖေါ်ပြလိမ့်မည်၊ ခမည်းတော်နှင့်စပ်ဆိုင်သမျှသည်(ပိုင်သမျှကို) ငါနှင့်စပ်ဆိုင်(ငါပိုင်ဆိုင်)၏၊ ထို့ကြောင့် ငါနှင့်စပ် ဆိုင်(ငါပိုင်ဆိုင်)သောအရာကို ယူ၍၊ သင်တို့အား ဖေါ်ပြလိမ့်မည်ဟု ငါပြော၏၊"

သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ဘုရားသခင်၏သားသမီးတို့သည် သခင်ခရစ်တော်ကို ယုံကြည်သိမှတ် ဝန်ခံနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင်လည်း ဝိညာဉ်တော်သည် သူ့ကို လူများက သိလာရန် လုပ်နေသည်မဟုတ်ပါ၊ သခင်ခရစ်တော်ကို ယုံကြည်လာကြရန် လုပ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရှင်ပေါလုက ဤသို့ကြေညာပါသည်၊ "ထို့ကြောင့် ဘုရားသခင့်ဝိညာဉ်တော်အားဖြင့် ဟောပြော၍ အဘယ်သူမျှ ယေရှုကို မကျိန်ဆဲနိုင်သည်ကို၎င်း၊ ယေရှုသည် သခင်ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏ဟု သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်ကို အမှီမပြုလျှင်၊ အဘယ်သူမျှ မပြောနိုင်သည်ကို၎င်း၊ သင်တို့သည် သိနားလည်စေခြင်းငှာ ငါသတိပေး၏" ၁ကော ၁၂း၃။ နောက်တနေရာ ၁ယော ၄း၂၊ ၃ တွင်လည်း ဤသို့ပြောပါသည် "ဘုရားသခင် ၏ ဝိညာဉ်တော်ကို အဘယ်သို့ သိနိုင်မည်နည်းဟူမူကား၊ လူ့ဇာတိအားဖြင့် ကြွလာတော်မူသော ယေရှုခရစ် ကို ဝန်ခံသော ဝိညာဉ်မည်သည်ကား ဘုရားသခင်နှင့် စပ်ဆိုင်၏၊ လူ့ဇာတိအားဖြင့် ကြွလာတော်မူသော ယေရှုခရစ်ကို ဝန်မခံသော ဝိညာဉ်မည်သည်ကား ဘုရားသခင်နှင့် မစပ်ဆိုင်၊ ထိုသို့သော် ဝိညာဉ်ကား၊ သင် တို့ကြားခဲ့ပြီးသည်အတိုင်း၊ ဤလောကသို့ လာမည်ဖြစ်၍၊ ယခုပင်လာလျှက်ရှိသော အန္တိခရစ်၏ ဝိညာဉ်ဖြစ် ၏။"

ထို့အပြင်၊ ကျမ်းစာရေးသားသူများကို မမှားနိုင်ရလေအောင် လမ်းညွှန်မှုတ်သွင်းတော်မူသောဝိညာဉ်တော်သည်၊ ရေးသားသူတို့ထံ သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်အနေနှင့် လမ်းညွှန်မှုတ်သွင်းတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ သခင်ယေရှုကိုယ်တိုင်က ထိုအကြောင်းကို ယော ၁၆း၁၃ တွင် ကတိပေးထားခဲ့ပါသည်၊"သမ္မာတရားနှင့်ပြည့်စုံသော(အမှန်တရား)ဝိညာဉ်တော်ရောက် လာသောအခါ၊ သမ္မာတရား(အမှန်တရား)ကို သင်တို့အား အကြွင်းမဲ့သွန်သင်ပြသလိမ့်မည်။" အံ့သြစရာကောင်းစွာ ဤကျမ်းပိုဒ်နှင့်ဆိုင်သော အခြားကျမ်းပိုဒ်သည် ၁ပေ ၁း၁၁ ဖြစ်သည်၊ "ခရစ်တော် ခံတော်မူရသော ဆင်းရဲကို၎င်း၊ ဆင်းရဲခံပြီးမှ ဝင်စားတော်မူရသော ဘုန်းစည်းစိမ်ကို၎င်း၊ သူတို့အထဲ၌ရှိသော ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်သည် သက်သေခံနှင့်သောအခါ၊ အဘယ်မည်သောသူကို၎င်း၊ အဘယ်သို့သော အချိန်ကာလကို၎င်း ဆိုလိုတော်မူသည်ဟု မေးမြန်းရှာဖွေကြ၏။" ပေတရုကပြောနေသည်မှာ ဓမ္မဟောင်းကာလ ကျမ်းစာရေးသူများကို ဖြစ်သည်။ ထိုသူများသည် သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်အားဖြင့် ဓမ္မဟောင်းကျမ်းစာများကို ရေးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချက်မှန်ကန်ကြောင်းကို ယော ၇း၃၉ တွင်လည်း ဖတ်ရပါသည်၊ "ထိုသို့မိန့်တော်မူသော်၊ ယုံကြည်သူတို့သည် ခံရလတံ့သော ဝိညာဉ်

တော်ကိုရည်မှတ်၍ မိန့်တော်မူ၏၊ ယေရှုသည် ဘုန်းပွင့်တော်မမူသေးသောကြောင့် ဝိညာဉ်တော်ကို ပေးတော်မမူသေး။” ဤကျမ်းပိုဒ်က ဓမ္မဟောင်းကာလနှင့် ဓမ္မသစ်ကာလကြား ဝိညာဉ်တော်အလုပ်လုပ်ပုံ ခြားနားမှုကို ပြောပြပါသည်။ ဓမ္မဟောင်းကာလတွင်လည်း ကျမ်းစာရေးသားသူများကိုသခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်က လမ်းညွှန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအရာအားလုံးတွင် သခင်ခရစ်တော်ကို သက်သေပေးနေသူသည် ဝိညာဉ်တော်ဖြစ်ပါသည်။

ဝိညာဉ်တော်သည် သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်အဖြစ်နှင့် ယုံကြည်သူတို့ထံ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းနှင့် အသစ်သောအသက်တာသို့ မွေးဖွားစေခြင်းတို့ကို ပေးတော်မူသည်။ ထိုသခင်ခရစ်တော်၏ ဝိညာဉ်တော်အနေနှင့် မွေးစားသူဝိညာဉ်တော်ဟု အမည်ရခြင်းဖြစ်သည် (ရော ၈း၁၅)။ မွေးစားခြင်းဆိုသည်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာကယ်တင်ခံရခြင်းကို ဆိုလိုပါသည် (ရော ၈း၂၃)။ ထိုသခင်ခရစ်တော်၏ ဝိညာဉ်တော်က လုပ်သည့်အရာအားလုံးကို “ခရစ်တော်သည် သင်တို့အထဲ၌ရှိတော်မူလျှင်” ဆိုသည့်စကားစုနှင့် ခြုံငုံထားပါသည် (ရော ၈း၉၊ ၁၀)။ အသစ်မွေးဖွားခြင်း၊ အသစ်ပြုပြင်ခြင်းသည်လည်း ထိုသခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်အားဖြင့် ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည် (ယော ၃း၅)။ ထိုအသက်နှင့်ပတ်သက်၍ သခင်ယေရှုက ယော ၁၀း၂၈တွင် ဤသို့ ပြောပါသည်၊ “ထာဝရအသက်ကိုလည်း ငါပေး၏၊ ထိုသိုးတို့သည် ပျက်စီးခြင်းနှင့် အစဉ်မပြတ် ကင်းလွတ်ကြလိမ့်မည်၊ အဘယ်သူမျှ ထိုသိုးတို့ကို ငါ့လက်မှ မနုတ်မယူရာ။”

အထက်ကဖော်ပြထားသည့်အမှန်တရားကို ဝိညာဉ်ရေးရာအစွန်းရောက်ဂိုဏ်းများ (ပဲန်တီကော်စတယ်လ်များ = Pentecostal)က လစ်လျူရှုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျမ်းစာက ပြောသည်ထက် ဝိညာဉ်တော်အကြောင်းကို မမှန်မကန် အထူးပြုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝိညာဉ်တော်၏လုပ်ဆောင်မှုကို နှိမ့်ချချင်၍ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျမ်းစာကိုယ်၌က ဝိညာဉ်တော်၏တကယ့်လုပ်ဆောင်မှုသည် ခမည်းတော်နှင့်သားတော်ကို ဖွင့်ပြရန်၊ ချီးမြှောက်ရအောင်သာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောနေပါသည်။ ဝိညာဉ်တော်သည် သူဘယ်သူနည်း၊ သူဘာဖြစ်သနည်းဆိုသည်ကို ဖွင့်ပြရန် ဘာမှမလုပ်ပါ၊ ဘုရားသခင်ဘယ်သူနည်း ဆိုသည်ကိုသာ ဖွင့်ပြရန် လုပ်ဆောင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထပ်၍သတိပေးချင်ပါသည်၊ ကျမ်းစာထဲတွင် ဝိညာဉ်တော်နှင့်ပတ်သက်သော ကျမ်းပိုဒ်အချို့ရှိပါသည်၊ သို့သော် ထိုကျမ်းပိုဒ်တို့သည် တိုတောင်းလွန်းပါသည်၊ ဝိညာဉ်တော်၏ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခြင်းကို သိပ်ဖော်ပြနိုင်ခြင်းမရှိပါ၊ ဘုရားသခင်၏သခင်ခရစ်တော်အားဖြင့်လုပ်ဆောင်သော အလုပ်များကိုသာ ပို၍ပြောပြသောကျမ်းပိုဒ်များဖြစ်ကြပါသည်။ ဘဲလ်ဂျစ်ခံယူယုံကြည်ချက်က ပြောပြချက်သည် မှန်လွန်းလှပါသည်၊ “သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်၏ လုပ်ဆောင်မှုများသည် ကွယ်ဝှက်လျှက်၊ သိ၍လည်းမကုန်နိုင်ဖြစ်သည် ”(စာပိုဒ် ၃၅)။

ဘဲဂျစ်ခံယူယုံကြည်ချက်၊ စာပိုဒ် ၁၁၊ က ဝိညာဉ်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့ဖော်ပြပါသည်၊ “သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်သည် ထာဝရကာလမှနေ၍ ခမည်းတော်နှင့်သားတော်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်ဝန်ခံကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်သည် ပြုလုပ်ခံရခြင်းအားဖြင့်၄င်း ဖန်ဆင်းခံရခြင်းအားဖြင့်၄င်း၊ ဖွားမြင်စေခြင်းဖြင့်၄င်း ဖြစ်ပေါ်လာသူ မဟုတ်ပါ။ ထိုနှစ်ပါးဖြစ်သည့် သားတော်နှင့်ခမည်းတော်ထံမှ ပေါ်ထွက်လာလျှက်၊ သန့်ရှင်းသောသုံးပါးတဆူတွင် တတိယပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာခဲ့သူ ဖြစ်တော်မူ၏။ ခမည်းတော်ဘုရားနှင့်၄င်း၊ သားတော်ဘုရားနှင့်၄င်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးတော်နှင့် ကြီးမြတ်တော်မူခြင်း၌ တလုံးတဝတည်း၊ အနှစ်သာရ တခုတည်း ဖြစ်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်သည် သမ္မာကျမ်းစာကသွန် သင်ထားသည့်အတိုင်း စစ်မှန်တော်မူသော၊ ထာဝရဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသခင်ဖြစ်တော်မူ၏။”

“ထွက်ပေါ်လာသည်”(procession) ဆိုသည့်အိုင်ဒီယာသည် ကျမ်းစာကသင်ပေးသောအိုင်ဒီယာဖြစ်သည်။ ယော ၁၅း၂၆၊ “ခမည်းတော်ထံမှထွက်လာ၍၊”ဟုပြောထားရာ ထို မိမိကိုယ်ကိုရှေ့တန်းမတင်သောသဘောတရားကိုတွေ့ရပါသည်။ ထာဝရကာလကပင် ဝိညာဉ်တော်သည် ခမည်းတော်ကို သားတော်ထံ ဖွင့်ပြတော်မူလျှက်၊ သားတော်ကို ခမည်းတော်ထံ ဖွင့်ပြတော်မူပါသည်။ သူသည် နှစ်ပါးစလုံးထံမှ ထွက်လာသည်။ သူ့အားဖြင့် သုံးပါးတဆူထဲတွင် မိတ်သဟာယပေါင်းဖော်မှုအကူအညီသည် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ထို မိမိကိုယ်ကိုရှေ့တန်းမတင်သောသဘောတရားသည်၊ အသင်းတော်ထဲတွင် လုပ်တော်မူသော သူ ၏အလုပ်ထဲတွင်လဲ တွေ့ရပါသည်ဟု သင်ပြောချင်ပြော၍ရပါသည်။ ကျမ်းစာက သူ့ကို ထပ်ခါတလဲလဲ "သ ခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်"ဟုခေါ်ပါသည်။ သခင်ခရစ်တော်က စေလွှတ်ပေးမည့် "နှစ်သိမ့်မှုပေးသူ"ဟု လည်းပြောပါသည်။ နောက်တခါ သခင်ယေရှုက ဤသို့ကြေညာပါသည်၊ "ထိုဝိညာဉ်တော်သည် ကိုယ်အလို အလျောက်(ကိုယ့်အကြောင်းကို)ဟောပြောမည်မဟုတ်၊ ကြားသမျှတို့ကို ဟောပြောလိမ့်မည်၊ နောင်လာလတံ့ သောအရာတို့ကိုလည်း သင်တို့အား ဖေါ်ပြလိမ့်မည်၊ ထိုသူသည် ငါ့ဘုန်းကို ထင်ရှားစေလိမ့်မည်၊အကြောင်း မူကား ငါနှင့်စပ်ဆိုင်သောအရာကိုယူ၍ သင်တို့အား ဖေါ်ပြလိမ့်မည်" ယော ၁၆း၁၃-၁၄။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နိဂုံးချုပ်ပါမည်၊ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်၏လုပ်ဆောင်မှုများကို သေချာစွာ လေ့လာသောအခါ၊ သူသည် သခင်ခရစ်တော်၏ ဝိညာဉ်တော်အနေနှင့် အသင်းတော်ထဲတွင်၎င်း၊ အသင်း သူ။သားတဦးချင်းထံတွင်၎င်း လုပ်ဆောင်တော်မူပါသည်။ သူ၏အလုပ်သည် သခင်ခရစ်တော်က လက်ဝါး ကပ်တိုင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် လုပ်ပေးတော်မူသော ထိုက်တန်တော်မူခြင်းကို အပြည့်အဝ လက် ခံနိုင်ကြရန် ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်၊ ထိုသို့ဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်၏အကျိုးအမြတ်များသည် ပြည့်ဝစွာ ကျွန် တော်တို့ပိုင် ဖြစ်လာပါမည်။ ထိုသို့လုပ်သည့်အခါ၊ သခင်ခရစ်တော်၏အလုပ်အပေါ်အခြေခံ၍ လုပ်ဆောင် ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင့်ဘုန်းတော်ထင်ရှားရန် ခရစ်တော်၏ကိုယ်ခန္ဓာဖြစ်သောအသင်းတော်ကို စုစည်း ခြင်းဖြစ်သည်။ သုံးပါးတဆူမှ တတိယပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော သူ၏ဘုန်းတော်အတွက် ဘာမှမလုပ်ပါ။

၂။ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်၏လုပ်ဆောင်မှုများ(နှ၂သမှ သ် အုန ံသူပ့ စငမငအ)

ဝိညာဉ်တော်၏လုပ်ဆောင်မှုများအားလုံးကို ဤဆောင်းပါးငယ်ဖြင့် အကုန်အစင်ဖေါ်ပြရန် မဖြစ်နိုင် ပါ။ အချို့တို့ကိုသာ ဖေါ်ပြနိုင်ပါမည်။ သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်အနေနှင့်လုပ်ဆောင်သောအရာများ ကိုသာဖေါ်ပြနိုင်ပါမည်။ ပထမအနေနှင့် သခင်ခရစ်တော်၏ နှုတ်ကပတ်တော် ရေးသားခြင်းနှင့် ၎င်းအား သစ္စာရှိစွာဟောကြားသောနေရာတွင် လုပ်ဆောင်ပေးပုံကို တင်ပြပါမည်။ သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်၏ လုပ်ဆောင်မှုတွင် ဤအချက်ကို အထူးအလေးပြုရန်သည် အရေးကြီးလှပါသည်။ ကျွန်တော်နောက်တကြိမ် ပြောချင်ပါသည်၊ ကျမ်းစာကိုရေးသားရန် ဘုရားသခင်၏သန့်ရှင်းသူတို့ကို လမ်းညွှန်ထိန်းကျောင်းသူသည် သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော် ဖြစ်ပါသည် (၁ပေ ၁း၁၁)။ ထိုအမှန်တရားကို ၂တိ ၃း၁၆ ၌လည်းတွေ့နိုင် ပါသည်၊ "ကျမ်းစာရှိသမျှသည် ဘုရားသခင်မှုတ်သွင်းတော်မူသောအားဖြင့် ဖြစ်သည်။" မှုတ်သွင်းခြင်းဆို သည် "ဘုရားသခင်ကထွက်သက်ချလိုက်သည်"ဟုဆိုလိုရာရောက်သည်၊ ဝိညာဉ်တော်သည် ဘုရားသခင်၏ ထွက်သက်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဝိညာဉ်တော်က သခင်ယေရှု ပြောခဲ့သမျှကို မှတ်မိစေခြင်း ဖြစ်သည် (ယော ၁၄း၂၆၊ ၁ကော ၂း၁၀-၂၆)။

ထို့ကြောင့် ဝိညာဉ်တော်က ထိုနှုတ်ကပတ်တော်အားဟောပြောခြင်းကိုလည်း စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်၊ ဟောပြောခြင်းကိုလည်း ဝိညာဉ်တော်က လမ်းညွှန်ပဲ့ပြင်ကာ၊ ဘုရားသခင့်လူများကို စုစည်းခြင်း၊ သူတို့၏ယုံ ကြည်ခြင်းကို ခိုင်မာစေခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေပါသည်။ သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်အားဖြင့်နှုတ်ကပတ်တော် ဟောကြားသူများကို စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တမန်တော်ဝတ္ထုက သခင်ခရစ်တော်၏ဝိညာဉ်တော်သည် နှုတ် ကပတ်တော်ကို၎င်း၊ နှုတ်ကပတ်တော်ဟောကြားသူသင်းအုပ်များကို၎င်း မည်ကဲ့သို့စေလွှတ်ကြောင်းနှင့် မည်ကဲ့သို့ သခင်ခရစ်တော်၏ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖေါ်ကြောင်း အထူးသဖြင့် ပြောပြပါသည်။ ဝိညာဉ်တော်သည် ဖိလိပ္ပုကို အီသီယိုပီးယန်းအမတ်ထံချည်းကပ်၍ ဧဝံဂေလိပြောစေပါသည်(တမန် ၈း၂၉)။ ဝိညာဉ်တော်က ပေတရုကို ရောမစစ်ဗိုလ် ကောနေလိအိမ်သို့ စေလွှတ်ပါသည် (တမန် ၁၀း၁၉၊ ၁၁း၁၂)။ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်က အန္တိအုပ်အသင်းတော်ခေါင်းဆောင်များမှတဆင့် ပေါလုနှင့်ဗာနဗကို သူတို့၏ ပထမသာသနာပြုခရီးသွားရန် စေလွှတ်ပါသည် (တမန် ၁၃း၂)။ သာသနာပြုဆရာများ မည်သည့်နေရာ သွားရမည် ဆိုသည်ကိုလည်း ဝိညာဉ်တော်က ထိန်းသိမ်းလမ်းညွှန်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ဗိသုနိပြည် သို့ သွားခွင့်မပေးပါ (တမန် ၁၆း၇)။ ထိုအချက်နှင့်ညီစွာ ရောမ ၁၀း၁၅ က တရားဟောဆရာကိုလည်း စေ

လွှတ်ရမည်ဟု အထူးတလယ်ပြောနေပါသည်။ ထိုစေလွှတ်ခြင်းသည် အသင်းတော်အားဖြင့်ဖြစ်၍ ခရစ်တော် ၏ဝိညာဉ်တော်၏ လမ်းညွှန်မှုအောက်မှဖြစ်ပါသည်။

နှုတ်ကပတ်တော်ဟောကြားခြင်းက ဝိညာဉ်တော်၏တန်ခိုးကို ပြသပါသည်။ ထိုအချက်ကို ရှင်ပေါလုက ၁ကော ၂း၂-၄တွင် ဖေါ်ပြသည်၊ "

And the Word spoken shows the power of the Spirit. Paul points this out in I Corinthians 2:2,4 , "For I determined not to know anything among you, save Jesus Christ, and him crucified... And my speech and my preaching was not with enticing words of man's wisdom, but in demonstration of the Spirit and of power." And in I Corinthians 12:3 b, "...And that no man can say that Jesus is the Lord but by the Holy Ghost."

That same Spirit so applies the Word He sends, that there is response in the elect sinner. To this I would direct your attention a little later also. But notice, Romans 8:15,16 , "For, ye have not received the spirit of bondage again to fear; but ye have received the Spirit of adoption, whereby we cry, Abba, father. The Spirit itself beareth witness with our spirit, that we are the children of God." Perhaps I John 3:24 could also be mentioned, "And He that keepeth His commandments dwelleth in Him, and He in Him. And hereby we know that He abideth in us, by the Spirit which He hath given us."

Thus, the child of God, truly interested in the work of the Spirit, will look not first to certain special gifts in which some today seem to boast, but He will look to the Word of God and seek the proper preaching of that Word. It is in that area that first of all, and centrally, he beholds the beauty of the work of the Spirit in the church and, in its individual members. But he notes that the Spirit works in this area as the Spirit of *Christ*.

The Spirit is seen in His work in directing and governing the body of Christ. This too He performs as the Spirit of Christ. I have earlier pointed out how that the Spirit directed the church of Antioch to send forth Paul and Barnabas on their missionary journey. Many of the references to the Spirit are in the epistles which are addressed to various churches. Again, the work of the Spirit in the body of Christ receives emphasis. I Corinthians 12:13 states, "For by one Spirit are we all baptized into one body... and have been all made to drink into one Spirit." The same is suggested in Ephesians 4:4 , "There is one body, and one Spirit, even as ye are called in one hope of your calling."

The work of the Spirit of Christ is seen in the individual child of God: and in fact, that work *must* be seen. Scripture contains warnings concerning the ignoring of or neglecting the Spirit and His will). Already in the early history of the church in the New Testament, one finds the account of Ananias and Sapphira who lied to the Holy Ghost (Acts 5:3). There is the striking admonition in I Thessalonians 5:19 , "Quench not the Spirit;" or again in Ephesians 4:30 , "And grieve not the Holy Spirit of God, whereby ye are sealed unto the day of redemption." These passages suggest that there is such a walk possible within the church where these sins are evident.

As far as the power and work of the Spirit of Christ in the individual saint are concerned, we could perhaps divide this into two parts: the gift of life, and the gift of the godly walk. Galatians 5:25 suggests this, "If we live in the Spirit, let us also walk in the Spirit."

We can be brief concerning the first division. There is that efficacious work of the Spirit below the consciousness whereby He implants the life of Christ into the heart of the elect

sinner -- the work called regeneration. Of this Jesus speaks in John 3:5 , "...Except a man be born of water and of the Spirit, he can not enter into the kingdom of God." That work is not accomplished through the use of earthly means nor with the cooperation of the sinner, but directly by the power of the Spirit. Jesus reminds us again in John 3:3 that one cannot even see the kingdom apart from this rebirth.

The call also is the work of the Spirit of Christ whereby He sends forth the preached Word and applies this to the hearts of elect sinners. These hear -- and believe. Here, too, though God uses means of the preaching of the Word, the Spirit efficaciously accomplishes God's design: the bringing of His people to repentance and to belief in God as the God of their salvation. That this is the powerful work of God is plain from Romans 8:30 , "Moreover whom He did predestinate, them he also called..." With this agrees also the Word of Christ in John 6:37 , "All that the Father giveth me shall come to me..."

Now this is not the aspect in which we are principally interested in this discussion. However, we ought again to understand well that this work of the Spirit with all of its evidence of efficacious power is that which ought to be emphasized in the preaching of the gospel. I would suggest that, perhaps, it has been the two-fold neglect of emphasis of the work of the Spirit in the giving and proclaiming of the Word and neglect of emphasis upon His saving power in regenerating and calling the elect sinner that leaves children of God at a loss concerning what the Spirit actually works. The sad result often seems to be that in groping for knowledge of the Spirit's work, many readily seize upon, such things as speaking with tongues and miracles or a certain "inner light." A proper emphasis upon the work of the Spirit ought to make knowledgeable children of God aware of the evils of misunderstanding the Spirit's work.

There are several expressions in the New Testament which suggest the work of the Spirit in directing the way of the child of God by applying the Word of God to such an one. We read of the "fruit of the Spirit" (Ephesians 5:9 ; Galatians 5:22); of being "filled with the Spirit" (Ephesians 5:18) ; of the "walk in the Spirit" (Galatians 5:16 ; Romans 8:1,4); of the "sowing to the Spirit" (Galatians 6:8); of "minding the things of the Spirit." (Romans 8:9); of being "led by the Spirit" (Romans 8:14); of "speaking by the Spirit" (I Corinthians 12:3); of the "Spirit, dwelling in you" (Romans 8:9,11) .

First the Spirit as the Spirit of Christ and through the Word of God provides for the church in giving officebearers, as suggested in I Corinthians 12:28 , "And God hath set some in the church, first apostles, secondarily prophets, thirdly teachers, after that miracles, then gifts of healings, helps, governments, diversities of tongues." The point here is that God provides those who must function in office within the church -- this is the gift of the Spirit. The same is set forth in Ephesians 4:11-12 , "And he gave some apostles; and some, prophets; and some, evangelists; and some, pastors and teachers; for the perfecting of the saints, for the work of the ministry, for the edifying of the body of Christ." The Spirit provides Christ's body with these functionaries that the office of Christ might be reflected in His church. At the same time, it ought to be evident that the Spirit does not simply and mysteriously bring such men into the church to rule, to reveal mercy, and to teach. On the contrary, passages such as I Timothy 3 show that these men must be chosen within the church on the basis of their godly walk and spiritual development. These have been called and were directed in a walk of holiness which becomes evident to the whole of the church. Of such men, who consciously and openly adhere to the Word of God in love, are chosen office bearers to assist the church -- and these are gifts of the Spirit.

Perhaps we are more interested in what are called the charismatic gifts of the members of the church. "Charismatic" I would not limit to tongue-speaking and miracles, but would apply to all such gifts of the Spirit as are seen in the individual saint in his daily walk. 'there are those gifts, seen in varying degrees within the saints, mentioned in Galatians 5:22,23 , "But the fruit of the Spirit is love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, temperance: against such there is no law." Or, Ephesians 5:18-20 suggests a filling of the Spirit whereby we sing and give thanksgiving. We are encouraged to "covet earnestly the best gifts" (I Corinthians 12:31). We are reminded of the value of prophecy (I Corinthians 14). There are gifts of wisdom (I Corinthians 12:8); of knowledge (II Peter 1:5); of patience (Romans 5:3); of mercy (Romans 12:8); and many more.

We are told with respect to the gifts of the Spirit of Christ that, first, these are given to every man severally as the Spirit wills (I Corinthians 12:11). The Spirit of Christ does provide these gifts -- and He gives according to every man's position within the body of Christ. Secondly, we are reminded that these gifts are not for self-glorification nor to gain the praise of men, but specifically for the "edifying of the church" (I Corinthians 14:12). This fact too must be borne in mind.

These gifts are not either somehow mystically given to some, but come in a very definite way. The Spirit uses, of course, what God gives us through our physical birth. Not all have the same natural capabilities; some are more intelligent than others; some reveal greater capabilities in certain areas than others. The Spirit uses such natural gifts and directs their development and use in the service of the Name of God. Also, the Spirit provides, in regeneration, in seed form, the spiritual gifts of love, mercy, faith, which flower forth in conversion and godly walk. Thirdly, the Spirit through the Word of Christ directs that these gifts may so develop and grow, through the use of means, within the lives of the saints. He uses the means of the preached Word; the diligent efforts of faithful saints; the gift of prayer to God -- in order that thus the child of God may see and rejoice in the development of these spiritual gifts. The gifts are not just simply there in full development, but there is a growth in these which is evident in children of God.

III. THE SPIRIT'S WORK AND OURS

Perhaps of great concern might be the question of the relationship of the work of the Spirit to that which is required of us. There are evils which have arisen on both the right and left, in connection with the work of the Spirit. On the one hand, there have been the errors of Antinomianism and the "stock and block" theory; on the other hand, the error of Arminianism, synergism, and Pentecostalism which suggest the cooperation of God and man in accomplishing the work of salvation. How are we to proclaim properly the Word of God in order that the children of God may be directed in the proper "walk in the Spirit:"

Somewhat related to the subject is the old Antinomian error suggesting even that we can sin that grace might abound (cf. Romans 6:1) . The error suggests that the work of Christ has so freed us from the law that now we are not under its demands anymore. The teaching leads to licentiousness -- and this certainly the opposite of walking "in the Spirit." The preaching must never suggest this error.

There is also that error which might be termed: the "stock and block" attitude. I think there is danger of such an attitude arising in our midst. There are those who would believe that we are as blocks, or perhaps as empty glasses, into which the Spirit pours some measure of gifts.

Now this block or glass simply sets there -- if it is not filled, or only partly filled, well, that is God's fault. If there is any spiritual lack on his part, if he does not do what God's Word requires -- then the fault lies with the Spirit Who has not properly provided for him. Spiritual inactivity is then viewed as the result of lack of gifts, rather than as sin on the part of the inactive one.

On the other hand, there is the opposite error which suggest that God and man cooperate in man's salvation. God does His part and man does his part. God will save -- if we first accept Christ. God will perform part of the work of salvation -- if man also does his part unto salvation. Or there is the error of Pentecostalism which suggests this idea in the realm of the work of the Spirit. We will receive the special measure of the Spirit, marked perhaps by speaking in tongues, provided we meet certain of the conditions which God lays down.

The question comes down to that age-old one: what of the sovereignty of God as this relates to, what is called, the responsibility of man? Most, if not all, heresies arising from within the church will minimize or detract from the sovereignty of God in order to teach their own idea of the responsibility of man. At the same time, such erroneous teaching of sovereignty, presents necessarily a wrong idea of man's responsibility. The same question arises in connection with the work of God through the Spirit of His Son in His elect people. Certainly Philippians 2:12,13 expresses this proper relationship: "...Work out your own salvation with fear and trembling, for it is God which worketh in you both to will and to do of his good pleasure." That relationship must be retained clearly and emphatically in the preaching of the Word.

Certainly, the full sovereignty of God also with respect to the work of the Spirit of the Son in the church, must be maintained. There can be no compromise with respect to it. God remains always God -- and must be so confessed within the church.

With this, the church must understand well the teaching of Galatians 5:25 , "If we live in the Spirit, let us also walk in the Spirit." This suggests the truth that one who lives will also manifest the life of Christ in him. There is the "working out of your own salvation with fear and trembling..." Christians may never attribute their own carelessness or lethargy to a lack or limitation, of gifts of the Spirit of Christ to them. That would be very evil.

But there must be impressed upon people of God that the enjoyment of the Presence of the Spirit of Christ and the experience of His work within one is in the way of faithfulness. The "works of the flesh" (Ephesians 5:19) must be strongly, condemned -- as the Word of God also condemns these. The walk in the Spirit must be evident. The child of God consciously seeks to walk in that proper way. He sows and as he sows, he is also able to reap (Galatians 6:8-9). Even as this is true in the natural sphere, so the Word of God reminds that this is true spiritually. We must face the question, is this truth properly emphasized? Related to this is the question: how ought the work of God through the Spirit of the Christ be impressed upon our people that they may understand their calling here below? With such proper emphasis, there ought to be little danger of inroads of Pentecostalism in our midst.

God grant His blessing upon us in this way of faithfulness for Jesus' sake.